

INTEGRALA POVEȘTILOR

Oscar Wilde (1854–1900) s-a născut la Dublin, într-o familie de oameni educați din înalta societate. Și-a terminat studiile la Magdalen College, Oxford, devenind în această perioadă oxfordiană un promotor al estetismului. S-a stabilit apoi la Londra, unde și-a publicat primul volum de versuri (*Poems*, 1881). A făcut critică de artă și a ținut prelegeri despre artă, inclusiv în Statele Unite și Canada, iar de la mijlocul anilor 1880 a început să scrie regulat în *Pall Mall Gazette* și *Dramatic View*. În 1884 s-a căsătorit cu Constance Lloyd, cu care a avut doi fii (tumultuoasa lor viață împreună a fost înfățișată de Franny Moyle în *Constance: Tragica și scandaloasa viață a doamnei Oscar Wilde*, trad. rom. Humanitas, 2014). Între 1887 și 1889, pentru a-și susține financiar familia, s-a angajat ca editor la revista *Woman's World*. În 1888 a publicat *Prințul fericit și alte povestiri* (*The Happy Prince and Other Tales*), iar în 1891, *Crima lordului Arthur Savile și alte povestiri* (*Lord Arthur Savile's Crime and Other Stories*; trad. rom. Humanitas, 2009) și opera sa capitală, *Portretul lui Dorian Gray* (*The Picture of Dorian Gray*; trad. rom. Humanitas, 2014), care a provocat senzație în critica victoriană. În anii 1890 publică piesele de teatru *Evantaiul doamnei Windermere* (*Lady Windermere's Fan*, 1892), *O femeie fără importanță* (*A Woman of No Importance*, 1893), *Un soț ideal* (*An Ideal Husband*, 1895), monologul dramatic *De profundis* (1897; trad. rom. Humanitas, 2014), poemul *Balada închisorii din Reading* (*The Ballad of Reading Gaol*, 1898; trad. rom. Humanitas, 2023). A murit de meningită în 1900, la Paris.

OSCAR WILDE

INTEGRALA POVEȘTILOR

PRINȚUL FERICIT ȘI ALTE POVEȘTI
CASA CU RODII

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
DE LIANA ALEXANDRU

ILUSTRAȚII DE ANA ALFIANU

Redactori: Ana Alfianu, Iustina Croitoru
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corector: Cristina Jelescu

Tipărit la Bookart Printing

Oscar Wilde
The Happy Prince and Other Tales (1888)
A House of Pomegranates (1891)

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wilde, Oscar
Integrala poveștilor: Prințul fericit și alte povești,
Casa cu rodii / Oscar Wilde; trad. din engleză și
cuv. înainte de Liana Alexandru; il. de Ana Alfianu. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8841-5
I. Alexandru, Liana (trad.; pref.)
II. Alfianu, Ana (il.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

CUVÂNT ÎNAINTE

Apariția poveștilor pentru copii este începutul celei mai luminoase și creatoare perioade din scurta și tumultoasă viață a lui Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde, un om căruia zeii i-au dat „aproape totul“, după cum spunea chiar el în lungă scrisoare pe care a redactat-o în anii închisorii și care e cunoscută publicului sub titlul *De Profundis*. A avut „geniu, un nume remarcabil, o poziție înaltă în societate, strălucire a minții și îndrăzneală a intelectului“ care l-au făcut unul dintre cei mai faimoși oameni ai epocii sale. „Să nu-l cunoști pe Oscar Wilde e ca și cum nu ai cunoaște pe nimeni“, spunea Albert, prințul consort al reginei Victoria a Marii Britanii.

Erau ultimele decenii ale secolului al XIX-lea victorian, iar irlandezul Wilde umbla pe Piccadilly Street cu o floarea-soarelui în mână, provoca toate privirile cu statura lui impunătoare, înveșmântată în haine flamboaiante și, odată cu privirile, provoca paginile gazetelor care-l admirau și-l caricaturizau deopotrivă. Era râvnit la toate întâlnirile din înalta societate, și, de la oameni sărmani la aristocrați, mulți îi reproduceau vorbele paradoxale, de-o inteligență a limbajului seducătoare și de-un umor irezistibil. Căci Oscar Wilde era mai mult decât un critic, un filozof și un autor de maxime despre viață ca imitație a artei, Oscar Wilde era un personaj.

Dar, pe cât de mare i-a fost faima care a traversat oceanul până în America, odată cu prelegerile sale despre istoria artei și esteticism, pe-atât de adâncă, nedreaptă și fatală i-a fost suferința. A murit la Paris, la 46 de ani, într-o sărăcie neînchipuită, exilat din propria țară, unde făcuse doi ani de închisoare pentru vina de a fi fost el însuși, denigrat și ignorat cu totul de contemporani. A lăsat în urmă mii de pagini de poezie, critică și filozofie a artei, publicistică, teatru și proză, care uimesc în continuare. *Portretul lui Dorian Gray* rămâne unul dintre cele mai fascinante romane din literatura universală, *Balada închisorii din Reading* e una dintre cele mai tulburătoare scrieri poetice, iar poveștile sunt, în rândul operelor pentru copii și tineri din toate timpurile, printre cele mai iubite.

Oscar Wilde trăia, pe când le-a scris, la Londra, într-o casă de pe Tite Street, pe care o amenajase după principiile estetice pe care le promova, împreună cu Constance, soția lui, și în care i se născuseră cei doi copii, Cyril și Vyvyan. Se bucura de confort material, de faimă în societate și de un renume ce-i permitea să caricaturizeze dezinvolt autorii contemporani pe care-i considera plictisitori. Pleda, în schimb, pentru emanciparea femeilor și promova perspectiva lor în *Woman's World*, o revistă pe care o conducea și unde le încuraja să publice povești, poezie și idei inovatoare despre societate, educația copiilor și propria înfățișare. Din această etapă, datează celebrul eseu despre *Filozofia vestimentației*, care avea să ducă, împreună cu acțiunile soției sale, Constance, din Societatea pentru o Vestimentație Inteligentă, la reforma prin simplificare a hainelor din epoca victoriană. În paralel, Wilde făcea cronică de carte în presă și ținea prelegeri despre artă la diverse universități. În atmosfera aceasta deschisă și luminoasă, se nasc cele dintâi scrieri ale sale pentru copii.

Era sfârșitul anului 1885, când Oscar Wilde se afla la Cambridge, la o întâlnire cu studenții legată de artă și de teatru, pe care-l considera întâlnirea tuturor artelor. Acolo, de dragul prietenilor săi mai tineri, despre care spunea că sunt singurii de la care mai poate învăța ceva, a compus o primă poveste despre deșertăciunea lucrurilor a căror frumusețe e lipsită de bunătate. A pus în centrul ei statuia unui prinț care își

împărțea podoabele, cu ajutorul unei păsări, celor mai săraci. Povestea s-a bucurat de o reacție nemaipomenită din partea tinerilor, iar viziunea aceasta a frumuseții ca expresie mai degrabă a binelui decât a plăcerii pure avea să-i configureze scrierile până la final. Atât poveștile pentru copii ale lui Oscar Wilde, cât și operele sale destinate celor mari îmbracă acest nucleu, cu deosebirea că, în povești, poezia domină satira, iar tonul cald umple distanțele la care autorul pune, în proză și în teatru, măștile oamenilor. Cu câteva luni mai devreme de întâlnirea din Cambridge, se născuse Cyril, primul lui copil, iar nuanțarea viziunii sale artistice nu poate fi considerată întâmplătoare.

De-atunci încolo, până la vremea proceselor și a condamnării din 1895 la doi ani de muncă silnică pentru „indecență gravă”, Oscar Wilde a trăit zece ani de intensă creativitate. Și-a publicat poveștile, apoi romanul care avea să-l confirme ca scriitor și, în cele din urmă, piesele de teatru, care la Londra i s-au jucat aproape toate, cu tot mai mult succes. „Publicul venea ca să huiduie și rămânea ca să aplaude”, spunea cel mai important biograf al său, Richard Ellmann, despre gloria unei literaturi al cărei potențial începuse să se facă remarcat odată cu poveștile.

Al doilea fiu, Vyvyan, i s-a născut în 1886, iar primul volum de povești, *Prințul fericit*, a fost publicat doi ani mai târziu, în 1888. Dedicat lui Carlos Blacker, un om care i-a fost alături printr-o prietenie de aproape două decenii, volumul conținea cinci povești: cea care dă titlul volumului, *Privighetoarea și trandafirul*, *Urișul egoist*, *Prietenul devotat* și *Prețiosul artificiu*. Au rămas până azi cele mai traduse, mai populare și mai apreciate dintre poveștile lui Oscar Wilde. Se simte în ele acea vibrație de natură să atingă cititorii, indiferent de vârstă: atașamentul lui Oscar Wilde față de copii. Era perioada apropiată și caldă a relației cu fiii săi, în care ei îl priveau cu inocentă admirație, iar el le era erou: „Era atât de înalt, de distins și, pentru ochiul nostru lipsit de simț critic, atât de chipeș”, își amintește Vyvyan în cartea *Fiul lui Oscar Wilde* despre tatăl care coboară cu toată înălțimea lui în patru labe și se transformă „în leu, în lup sau în armăsar”. Părintele își testa calitățile ludice și își exorciza în povești precum *Urișul egoist* convingerea că e nepotrivit pentru jocurile fizice din pricina staturii lui impresionante.

A continuat să-și îmblânzească spiritul ludic, dar în general prefera distanța ironică, chiar și față de el. O moștenise de la mamă, Jane Francesca Agnes Speranza Wilde, scriitoare și traducătoare irlandeză cu un deosebit simț al umorului. În următorul volum de povești, *Casa cu rodii*, joaca lui Oscar Wilde se desăvârșește ca formă de limbaj și construcție literară, exprimând curentul artistic în care a crezut cel mai mult: estetismul. N-a intenționat, de altfel, ca volumul să fie destinat copiilor ori publicului în general. Apărut totuși în 1891, la câteva luni după triumful *Portretului lui Dorian Gray*, volumul *Casa cu rodii* i-a fost dedicat soției sale, Constance. Cuprindea patru povești, *Tânărul rege*, *Aniversarea Infantei*, *Pescarul și sufletul său* și *Copilul-Stea*, fiecare în parte destinată câte unei personalități feminine pe care o prețuia. Deși s-a spus în cronicile vremii că poveștile lui sunt influențate de cele ale lui Hans Christian Andersen, lucru pe care Wilde nu l-a contestat, tonul din acest al doilea volum este mult mai pregnant satiric și filozofic decât al oricărui alt autor consacrat de povești. Textele au frazări lungi, un imaginar încărcat estetic și îmbinări de mituri care îi duc profunzimile până la scrierile anticilor. Din acest motiv *Casa cu rodii* va rămâne o carte mult mai accesibilă și mai atrăgătoare pentru oamenii mari și cititorii tineri.

Indiferent cum vom citi aceste povești, un lucru e transparent și fascinant: Oscar Wilde și-a deschis în ele întregul univers artistic și uman, cu adevărurile personale așezate în metaforă și oferind frumusețea ca forma cea mai convingătoare de acces către bine. A scris poveștile întocmai cum le rostea dinaintea copiilor și tinerilor, convins că muzica este parte din natura rostirii și nu trebuie să dispară atunci când limba își așterne formele pe hârtie. A îmbrăcat într-o frumusețe nobilă această rostire, cu tot imaginarul lumii în care crescuse și fusese educat, plin de reprezentări ale culturii greco-latine, ale eticii creștine reflectate în artă și ale naturii ca expresie a Paradisului. Și ar fi păcat ca acela care azi se întâlnește cu lumea lui Wilde să nu aibă acces la frumusețea acestor forme, la ritmul frazării sale și la semnificațiile ludice ale textului său.

Este motivul pentru care am ales să le ofer cititorilor o nouă traducere a poveștilor lui Oscar Wilde. Una care să țină seama de felul de

a fi al acestui autor în alcătuirea operei lui și în viață, care să respecte, să reflecte și să pună înainte de stilul traducătorului vibrația formelor, sensurilor și acordurilor scriiturii originale. Căci, dacă Oscar Wilde voia să sfideze prin rafinament aristocrația victoriană, de multe ori el a fost tratat în limba română ca un autor popular. Iar dacă textul lui are acorduri și polifonii derivate din poezia clasicilor, cultivate cu Mozart, Chopin și Beethoven, la care face referiri explicite în scrierile lui, în limba română a căpătat uneori sonorități preponderent folclorice. Nimic mai departe de ceea ce era, de fapt.

Imaginați-vă un personaj în cămașă de mătase, cu veston și sacou de catifea bordate, a căror nuanță e perfect asortată cu culoarea cravatei ivite discret din croiala vestonului, cu pantaloni de tweed strânși până la genunchi în pielea fină a cizmei, purtând deasupra o mantie ori un palton cu mânșoane și guler de blană potrivit să ajungă până la brâu. Imaginați-vă, așadar, un astfel de personaj, cu statura impunătoare de peste un metru nouăzeci a lui Oscar Wilde, ale cărui mișcări în public sunt pasul ferm și piruetele verbale, că ar începe dintr-odată să se prindă în horă. Probând cândva, într-o călătorie în Corfu, un costum tradițional grecesc, de dragul urmașilor Eladei, spunea autoironic că „e lipsit în esență de latură artistică” și că „nimic nu ar trebui să descopere trupul în afară de trup”. Din păcate, rafinamentul lui Wilde a fost adesea confundat cu ornamentația artificială, iar eleganța, cu înfloriturile. Rezultatul acestei percepții a dus uneori, în traducerile poveștilor, la un univers stilistic foarte străin de Oscar Wilde.

În încercarea de a-i restitui în primul rând stilul, ceea ce a presupus atenție la morfologie, sintaxă, topică și construcția textelor, am descoperit resurse nebanuite ale limbii române contemporane. Pe de o parte, sensuri pierdute sau ignorate, pe de altă parte, o muzicalitate a îmbinărilor ce pot face textul neașteptat de fluid, de cald și de luminos. Altfel spus, am vrut să torn poveștile lui Oscar Wilde într-o limbă română care să le fie cititorilor vie și ușor de înțeles, și să reziste în timp.

Am ținut din capul locului să restitui sensul și genul din original al numelor unor personaje pe care Oscar Wilde le menționează explicit prin pronume masculine ori feminine: rândunel pentru *swallow*,

cintezoi pentru *linnet*, trestie pentru *reed* (în *Prințul fericit*) sau oameni-sirenă pentru *mermen* (în *Casa cu rodii*). În ediții anterioare acesta din urmă a fost tradus prin „sirene” sau „tritonii”, deși *tritons* din povestea *Pescarul și sufletul său* reprezintă personaje diferite, numite ca atare și având rol distinct. De fapt, *mermen* reprezintă la Wilde o specie în sine de ființe marine, din care fac parte și sirenele (*mermaids*).

O altă clarificare ce ține de înțelegerea puternicei sale sensibilități față de valorile și arta creștine, fără să fi fost el însuși un om religios, e felul în care Wilde integrează în povești mitul sacrificiului cristic. Din acest punct de vedere, în unele ediții mai vechi nu apare distincția *Master/ Lord*, ce reconfigurează cu totul semantica poveștilor. Astfel ori de câte ori unui personaj i se spune *Lord*, el nu este „Stăpân”, ci „Domn”, asemenea lui Cristos, o trimitere implicită la sacrificiu, după cum rezultă din chiar desfășurarea întâmplărilor. Am considerat necesar să aduc, prin urmare, în traducere și terminologia biblică, context în care *Domnul* nu mai poate fi „cioban”, ci, desigur, „păstor”.

În nevoia de a clarifica inadvertențe din varii traduceri, am descoperit delicatele conexiuni pe care Wilde le face între pasiunea lui pentru mitologia greco-romană și cea a tatălui său, Sir William Wilde, doctor, arheolog și folclorist interesat de mitologia spațiului anglo-saxon. Într-o descriere a lumii adâncurilor din *Pescarul și sufletul său*, Wilde vorbește despre animalele care își poartă „vițeii” (*calves*) pe umeri de la o peșteră la alta. Întrucât în limba română li s-a spus acestor făpturi „ieduți”, am cercetat și am aflat că de fapt e vorba de o specie fantastică de bou din folclorul galic, numită *water-bull*, care trăiește, conform legendei, deopotrivă în apă și pe uscat. Să folosesc în traducere genul proxim din definiție, adică „pui”, a fost o opțiune menită să evite nedumerirea cititorului care ar afla sub apă o specie cunoscută tuturor ca fiind terestră.

Tot o opțiune de traducere a fost să reconstitui paradigma lui Oscar Wilde în denumirea unor popoare inventate, care urmează ludic forme de plural englezești ori latinești, cu terminații specifice declinărilor din limba latină. Pentru oamenii numiți „Magadae”, de pildă, cu care se întâlnește la un moment dat sufletul pescarului în călătoria lui,

am optat pentru „cei din neamul Magada“, pentru cei numiți „Laktroi“ – „cei din neamul Laktros“, pentru cei numiți „Krimnians“ – „cei din neamul Krimnian“ și așa mai departe. Am încercat să evit astfel româ-nizări care mi s-au părut ambigue pentru cititori.

Multe cuvinte specializate, mai ales din volumul *Casa cu rodii*, nu au putut fi înlocuite, ca de exemplu unele nume de pietre prețioase ori culori („porfir“, „vermilion“, „lynx“, „carbuncul“) sau de veșminte și obiecte religioase specifice religiilor catolică și protestantă („tabernacul“, „monstranță“, „stolă“, „ostie“). Pe toate acestea, cititorul le poate găsi într-un dicționar la un click distanță, ba chiar mai mult, le poate descoperi prin opțiunile de Internet în toată diversitatea lor.

Oscar Wilde are enorm de multe cuvinte și formulări cu dublu sens, ambivalențe cu adevărat savuroase. Unele sunt bazate pe omofonii, cuvinte care prin rostire înseamnă altceva decât în forma lor scrisă, dar care adaugă sensuri suplimentare, imposibil de redat, de tipul *meat / meet*, *fool / full*, *sea / see*.

Un cuvânt precum *changeling* din povestea *Copilul-Stea* se referă la un copil schimbat de zâne, care apare în folclorul european. Limba română nu are un echivalent, *changeling* fiind menționat într-un studiu al lui Romulus Vulcănescu cu numele „schimbăruș“. Am preferat să-l traduc fără ambiguități lexicale printr-o parafrază care să-i conțină sensul și anume „copil / prunc schimbat de zâne“.

Am cercetat îndelung originea expresiei *field of the fullers*, tradusă în varii ediții românești prin „Câmpul piuarilor“ sau „Câmpul olarilor“. Este una dintre cele mai tulburătoare metafore ale lui Wilde pentru cei respinși de societate; astfel de câmpuri, care apar în Biblie, nu puteau fi cultivate, căci erau sterpe, fiindcă acolo se spălau fibrele pentru textile. Discuția pe marginea interpretării poate ocupa în sine câteva pagini. Am adunat toate sensurile posibile și am optat pentru o formulare cuprinzătoare: „Câmpia pribegilor“.

Toate opțiunile de traducere au fost verificate cu mai multe surse, inclusiv cu ediții în limba franceză, documentate când a fost cazul, ca să pot fixa lucrurile corect în spațiile și timpurile lor mitice, biblice, medievale, renaștentiste sau victoriene. De aici derivă opțiunea pentru

„oraș“ pentru *city*, cu argumentul că cetățile au fost numite din antichitate „orașe-stat“.

Surpriza, mergând cu atenție pe urmele autorului, înțelegându-i ambiguitățile și păstrând în bună măsură morfologia textelor cu repetițiile și exagerările intenționate, e apariția unei muzici uluitoare. La capătul unei traduceri dublate de cercetare filologică și documentare pe teme cele mai diverse, cu zile întregi de căutare pasionantă a vreunui sens ori a unei povești din spatele unui cuvânt, am simțit o reală bucurie. Am avut sentimentul că, într-un fel ce poate fi oricând sursă de inspirație pentru interpretări îmbunătățite, acestui autor, care a suferit enorm din cauza neînțelegerii complexității naturii sale, i se mai face un pic de dreptate. Iar cititorului, indiferent de vârstă, i se mai deschide o poartă spre acea bucurie pe care Oscar Wilde o exprima sentențios și cu umor: „Dacă o carte nu-ți stârnește plăcerea de a o citi iar și iar, n-are sens s-o mai citești deloc“.

L.A.

PRINȚUL FERICIT
ȘI ALTE POVEȘTI

PRINȚUL FERICIT

us, deasupra orașului, pe o coloană înaltă, se ridica statuia Prințului Fericit. Era poleit din cap până-n picioare cu foițe subțiri de aur curat, ochii lui erau două pietre sclipitoare de safir, iar un rubin mare și roșu îi strălucea pe mânerul sabiei.

Era, într-adevăr, foarte admirat.

— E frumos ca un cocoșel-de-vânt, remarcă unul dintre consilierii orașului, care voia să fie apreciat pentru gusturile sale artistice. Doar că nu-i la fel de folositor, adăugă, temându-se ca nu cumva lumea să-l creadă lipsit de simț practic, ceea ce chiar nu era.

— De ce nu poți fi și tu ca Prințul Fericit? își întrebă o mamă înțeleaptă băiețelul care plângea că vrea luna de pe cer. Lui nici prin vis nu-i trece să plângă după ceva.

— Mă bucur că e cineva pe lume cât de cât fericit, mormăi un bărbat supărat, privind minunata statuie.

— Arată ca un înger, rostiră copiii orfani când ieșiră din catedrală înveșmântați în pelerinele lor roșii și în sarafanele albe, imaculate.

— De unde știți? îi întrebă profesorul de matematică, n-ați văzut niciodată unul.

— Ah! Ba da, în visele noastre, răspunseră copiii, și profesorul de matematică se încruntă și se uită la ei foarte aspru, pentru că el nu era de acord ca cei mici să viseze.

Într-o noapte, zbură pe deasupra orașului un rândunel. Prietenii săi plecaseră în Egipt cu șase săptămâni în urmă, dar el rămăsese acolo pentru că era îndrăgostit de cea mai frumoasă trestie. O întâlnise la începutul primăverii, în timp ce urmărea în josul râului un fluture de noapte mare și galben și fusese atât de atras de talia ei subțire, încât se opri să-i vorbească:

— Pot să te iubesc? o întrebase Rândunelul, căruia îi plăcea să vorbească fără ocolișuri, iar trestia făcuse o plecăciune adâncă în fața lui.

Așa că începuse să zboare de jur împrejurul ei, atingând apa cu aripile și făcând văturele argintii. Acela era felul lui de a-i face curte, și o ținuse așa toată vara.

— E o pasiune caraghioasă, se zburătăciră celelalte rândunele, ea n-are niciun ban, dar are prea multe rubedenii.

Și, într-adevăr, râul era plin de trestii. Apoi, când toamna veni, rândunelele toate își luară zborul mai departe.

După ce plecară, Rândunelul se simți singur și începu s-o cicălească pe domnița lui.

— Deloc nu vorbește, spunea el, și mi-e teamă că o face din cochetărie, pentru că flirtează mereu cu vântul.

Și, într-adevăr, de fiecare dată când bătea vântul, trestia făcea cele mai grațioase reverențe.

— Înțeleg că ei îi place să stea locului, continuă Rândunelul, dar eu ador să călătoresc și, prin urmare, ar trebui să-i placă și

soției mele. Vrei să vii cu mine-n lume? o întrebă el într-un târziu, dar trestia clătină din cap, era prea atașată de căminul ei.

— Ți-ai bătut joc de mine! se plânse el. Plec la piramide. La revedere! adăugă și porni în zbor.

Zbură întreaga zi, iar când se lăsă noaptea ajunsese în oraș.

— Unde să mă așez? Sper că orașul s-a pregătit să mă primească.

Atunci zări statuia de pe coloana cea înaltă.

— Aici am să rămân, strigă el, e un loc frumos, cu mult aer curat.

Așa că se lăsă domol și se așeză chiar la picioarele Prințului Fericit.

— Am un dormitor de aur, își spuse încetișor, privind în jur, și se pregăti de culcare.

Dar chiar când își așeza capul sub aripioară, o picătură uriașă de apă căzu peste el.

— Ce lucru ciudat! strigă Rândunelul, nu e niciun singur nor pe cer, stelele sunt chiar limpezi și strălucitoare și, cu toate astea, plouă. Clima din nordul Europei e de-a dreptul înspăimântătoare. Trestiei îi plăcea ploaia, dar asta pentru că-i păsa doar de ea.

Chiar atunci căzu încă o picătură.

— La ce folosește o statuie dacă nu te apără de ploaie? spuse el. Ar trebui să-mi caut un horn de casă bun, adăugă și se hotărî să zboare mai departe.

Dar înainte să-și desfacă aripile, o a treia picătură căzu, iar el ridică privirea și văzu – ah! ce văzu?

Ochii Prințului Fericit erau plini de lacrimi, iar lacrimile alunecau pe obrajii săi de aur. Chipul îi era atât de frumos în lumina lunii, încât Rândunelul se umplu de duioșie.

— Cine ești tu? îl întrebă.

— Eu sunt Prințul Fericit.

— Și-atunci de ce plângi? îl întrebă Rândunelul. M-ai udat tot.

— Pe când trăiam și aveam inimă de om, îi răspunse statuia, nu știam ce sunt lacrimile, pentru că locuiam în Palatul Sans-Souci, unde tristeții nu-i e îngăduit să pătrundă. În timpul zilei mă jucam cu prietenii mei în grădină, iar seara conduceam dansul în marele salon. În jurul grădinii era un zid foarte înalt, dar mie nu mi-a păsat niciodată să află ce e dincolo de el, căci totul în jur era mult prea frumos. Curtenii îmi spuneau Prințul Fericit și eram, într-adevăr, fericit, dacă plăcerea înseamnă fericire. Așa am trăit și așa am și murit. Iar acum, că am murit, am fost așezat în locul acesta foarte sus ca să pot vedea toată urâtenia și toată sărăcia orașului meu și, chiar dacă inima mi-e de plumb, n-am încotro și plâng.

„Ce? Nu e cu totul din aur?” își spuse Rândunelul în sinea lui, căci era prea politicos ca să-și spună părerea cu voce tare.

— Foarte departe, continuă statuia pe voce joasă, cântată, foarte departe, pe o stradă mică, se află casa unor oameni sărmani. Una dintre ferestre e deschisă și prin ea văd o femeie care stă la o masă. Are fața suptă și obosită, și mâini aspre și roșii, înțepate de ac peste tot, căci e croitoreasă.

Brodează floarea-pasiunii pe o rochie de satin pe care o va purta cea mai draguță dintre domnișoarele de onoare ale Reginei la următorul bal de la Curte.

Într-un pat, în colțul camerei, băiețelul ei

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	5
---------------------------------	---

PRINȚUL FERICIT ȘI ALTE POVEȘTI

Prințul fericit	15
Privighetoarea și trandafirul	29
Uriașul egoist	38
Prietenul devotat	44
Prețiosul artificiu	60

CASA CU RODII

Tânărul Rege	79
Aniversarea Infantei	99
Pescarul și sufletul său	123
Copilul-Stea.	168